

Од далечнините модри се веат  
на сонцето златните далги,  
од далечнините модри се леат  
на утринта росните влаги.  
Под долги, меки ширини рамни  
магла се танка крева  
и по селата мали - заспали  
шумоли скришно врева.  
Шумоли - в срце тага налева  
за црноземните робја,  
шумоли скришно за мртви поља  
за села и градови - гробја.  
Ех, тија долги ширини рамни!  
Ех, таја мака пуста!  
Мртви и темни сурови гламњи  
скршена гранка маслинка!  
По тија пот се човечка дими  
и снага крвава цвили,  
по тија радост никого нема  
а сонце радосно има!  
Но тија росни утрини пресни  
копнат во гради и тлеат.  
Копнат и како бура пеат  
и како огин палат.

**Кочо Рацин**